

Posudek na diplomovou práci Bc. Pavlína Klimešové „Naděje a smysl člověka: srovnání pojetí lidské existence u Gabriela Marcela a Alberta Camuse“

Kolegyně Bc. Pavlína Klimešová odevzdala velmi pěknou diplomovou práci na téma, které je dnes velmi vyhledávané, protože mnoho z nás potřebuje naději do budoucna. K tomu je opravdu nejlepší Gabriel Marcel, který naději pochopil jako ontologizující moc, v níž jeho mrtvá matka s ním prodlévá tím, jak mu chybí, což je způsob, jak se svým synem může „přebývat“ a platí to i obráceně. Dokud nám náš milovaný bytostně chybí, je s námi, je s námi jinak, ale je tu. Takto pochopenou naději nacházíme i u dalších filosofů, kterým byl jejich život uvržen do válek ve dvacátém století.

Albert Camus snad nejlépe ze všech filosofů dvacátého století vypověděl, jak strašná je absurdita doby, v níž „existence je před podstatou“. Něco podobného prožíváme téměř každý den a učíme se s tím žít. Marcel našel absolutno v Bohu, Camus spoléhá na sebe, jak správně autorka této práce pochopila. Camusova revolta je ve své očištné naději nejvíce přítomna v posledních slovech „Cizince“ ve stejnojmenném románu, kdy vězeň vyhodí kněze z cely a pak : „Jako by mě ten hněv očistil od všeho zlého a já jsem zase byl šťastný jako kdysi, pak už si jen přeji, aby mne ráno před popravou pozdravil svým zlověstným křikem dav přihlížejících, abych nebyl tak sám!“ (Tento citát je nepřesný.)

Proč dochází vězeň k takovému závěru? Na stropě je okénko, kterým je vidět velebnost africké nebe, kde je vše dobře vidět, to byla naděje Camusova.

Mohu zodpovědně prohlásit, předložená práce je velmi kvalitní po stránce věcné i formální. Doporučuji ji k obhajobě a doufám, že po úspěšné obhajobě bude klasifikována známkou : v ý b o r n ě

V Praze dne 31. 8. 2020

Prof. PhDr. Anna Hogenová, CSc.